

[Ib Thyregod.]

ningen, som jeg har omtalt, og jeg kan også anbefale det, for så vidt angår de regler, der særlig tager sigte på støtte til tilvejebringelse af kollegier. Jeg finder, at det er en rimelig og sund tanke, at man med hensyn til kollegier går ind på, at der ikke skal oprettes kollegier, hvor der alene bor studenter, men at man prøver at få kollegiebebyggelsen ind i den almindelige bebyggelse, sådan at der kommer kontakt mellem de studerende og den almindelige befolkning.

Også de særlige regler vedrørende byggeri for gæstearbejdere, som findes i lovforslaget, kan jeg støtte. Jeg finder det rimeligt, at man på denne måde søger at tilvejebringe de økonomiske muligheder herfor.

Jeg har nævnt, at socialdemokratiet har stillet en række forslag, der koncentrerer sig om en række områder, som i høj grad tidligere har været behandlet her i folketinget, både i foråret og tidligere. Disse forslag ligger nogenlunde på linje med de synspunkter, som er fremført i fru Hanne Reintofts lovforslag.

Må jeg særlig om boligfonden sige, at vi jo har denne boligfond, at der stadig fra statens side over finansloven gives tilskud til den, og at denne boligfond naturligvis imødekommer et behov. Men en udvidelse af den karakter, som socialdemokratiet forestiller sig, er ganske uoverskuelig, således som hr. Poul Schlüter pegede på det. Bl. a. er der jo tale om en meget stor udvidelse af kvotaen for det sociale boligbyggeri fra de nuværende 13.000-12.000 plus 1.000 for de saneringsramte til 20.000 sociale boliger årligt. Er der behov for en sådan udvidelse? Vi finder, at der gennem den nuværende kvota på 12.000 og 1.000 til saneringsramte i hvert fald er imødekommet det nuværende behov. Må jeg i denne forbindelse minde om, at det sociale boligbyggeri jo også har haft sine problemer med udlejning. Jeg tænker bl. a. på Ådalsparken, hvor en lang række lejligheder står ledige i øjeblikket, og det samme problem findes andre steder. Det er derfor nødvendigt, at man også sætter ind med kravet om større effektivitet inden for det sociale boligbyggeri, og dette opnås formentlig bedst gennem konkurrence og gennem sikring af de billigste, rimeligste metoder til opnåelse af kvalitet, som naturligvis også skal foreligge inden for dette

område. Det, jeg sigter på, er bl. a. det, som boligministeren har været inde på i sin fremsættelsestale, om øget licitation inden for det sociale boligbyggeri til sikring af rimelige priser også på dette område. Når man ser den udvikling, som har fundet sted med hensyn til ledige lejligheder, så må der her være tale om et påtrængende behov.

Med hensyn til jordkøb er det jo således, at der allerede nu er mulighed for gennem boligfonden at yde støtte hertil, og gennem planlægningslovgivning — jeg tænker her på by- og landzonenloven — er der mulighed for, at man herigennem kan sikre sig jord til byggeformål. Må jeg nævne loven om tilbudspligt og den øvrige jordlovgivning, som blev gennemført her i foråret i forbindelse med de af regeringen foreslåede jordlove.

Rentesikringen har jeg allerede omtalt, og med hensyn til spørgsmålet om lejerindflydelse er forholdet det, at man nu fra regeringens side har gennemført lejerindflydelse på det sociale byggeris ejendomme. Situationen er en noget anden på det private område, men også disse spørgsmål kan vi naturligvis overveje. Jeg kan tilslutte mig de synspunkter, som har været fremme om, at det bedste vil være, om man fandt frem til en løsning direkte mellem ejere og lejere. Navnlig vil jeg tro, at megen information kunne være naturlig, således at man på den måde også kunne skabe bedre forståelse mellem ejere og lejere om de problemer, som foreligger.

Jeg skal heller ikke gennemgå samtlige de forslag, som foreligger fra socialdemokratiet, idet jeg henviser til de bemærkninger, som boligministeren er fremkommet med, men vedrørende ejerlejligheder vil jeg sige, at her har vi jo gennemført en vidtgående lovgivning i foråret, som netop tager sigte på at indskrænke mulighederne for at oprette ejerlejligheder.

Når man her taler om skærpelse af kontrollen med udlejning af tomme lejligheder, så kan jeg naturligvis fuldt ud tilslutte mig, at man fører kontrol med, at tomme lejligheder udlejes. Men netop inden for ejerlejlighedernes område er der jo gennemført en meget restriktiv bestemmelse om, at man allerede 14 dage efter, at man får at vide, at en lejlighed bliver ledig, skal meddele det til boligudvalget — en frist, der er så kort, at det næsten er umuligt at sælge ejerlejlighede-